

Fehér falak, hideg fém asztalok, kényelmetlen orvosi szék. Ősi, görcsös félelem szorítja a torkom, és érzem, hogy elájulok. Szólni próbálok, de már nem sikerül. Képeket látok, egymás után váltakozó, megfoghatatlan jelenések, szerencsétlen agyam villanásai, úgy érzem, mindjárt megőrülök, ha nem marad abba. Lassan, nagyon lassan, a két világot egyszerre kezdem érzékelni: az álomképek elmosódnak és a valóság ráíródik, látom, ahogy pereg, pereg a felgyorsított történések sora és látok valakit fölém hajolni, de még nem tudom, hogy melyik a valóságos.

Aztán a fehér köpeny átveszi az uralmat a látomásokon és valaki a homlokom törölgeti.

- Kér egy pohár vizet?

Hirtelen nem tudok megszólalni, így csak bólintok.

- Talán az lenne a legjobb, ha bevinné ezt a nyugtatót, és kicsit később folytatjuk a beavatkozást.

Erre is csak bólintok. Beavatkozás – milyen egyszerű szó, gyenge árnyéka annak, ami valójában történni fog! A plasztikai sebészet csodája, az emberi akarat és tudás egyik orvosi zenitje, és én lehetek az egyik első, aki részt vesz benne. Közben kortyolok a vízből, enyhe fémíze van, de hálásan nyelem. Beveszem a nyugtatót is, pár perc, és elzsibbadok, hála Istennek – gondolom. Nem lehet túl kellemes érzés, ha az ember szemét tűvel szurkálják, és látványnak sem a legjobb. Lucidációra jöttem, olyan szemem lesz, mint az éjszaka útszélen sompolygó, prédára leső macskának, vagy a riadt szarvasnak, ha a kocsifényszórójával találkozik a tekintete. Óriás szentjánosbogárként villan fel a szövetréteg, a tapetum lucidum. Mivel visszaveri a fényt, a látási képesség megsokszorozódik.

- Hogy érzi magát?

- Jobban, köszönöm szépen.

- Hat már a nyugtató?

- Igen, azt hiszem. Kicsit zsibbadtnak érzem magam.

- Rendben, akkor folytatjuk.

Erre már csak erőltlenül mosolygok. Hátrahajtom a fejem, és látom a tűt, de nem érzek és nem érzékelek semmit az egészből. A nyugtatótól egy boldog semmivé váltak a gondolataim.

Hallom, ahogy az orvosok beszélgetnek felettem. Félnék, hogy ha már rutineljárás lesz, a kozmetikák és tetováláshalonok átveszik a munkát. Nevetnem kell a gondolatra:

szemöldökfestés, műszempilla, lucidáció: 50 ezer forint összesen – kéri el a képzeletbeli árat a képzeletbeli kozmetikus.

Pár perc vagy talán fél óra múltán a maszkok lekerülnek az arcokról, a fények kialszanak és felültetnek.

- Hogy érzi magát?

- Kicsit homályosan látok.

- Még egy napig legalább. Ma még bent kell maradnia, megfigyelés alatt. Ha bármi változást észlel magán, azonnal szóljon a nővérnek. A lucidum-sejteket a tűn keresztül bejuttattuk. A kilöködéssel az immunszuppresszív terápia mellett is kell számolni, bár elhanyagolható mértékben. A gyógyszereket este megkapja a vacsorával.

- Köszönöm. Esetleg...lehet egy kérdésem?

- Persze.

- Már...működik?

- Igen.

- Megnézhetem?

- Amennyire látni fogja...de természetesen.

Odaállítanak egy földig érő tükör elé, olyan vagyok, mint egy csapzott madár, nevetségesen vékony, és nevetséges kórházi köpeny van rajtam, sápadt vagyok, nagyon sápadt. Az orvos egy lámpát hoz – és akkor meglátom. Homályosan bár, de látom: a szemem felvillan, gyönyörű, izgató, iszonyatos eredménye egy majdnem őrült vállalkozásnak.

- Vigyázzon, még ne terhelje túl a látását.

- Értem.

Közrefognak, kíséretükkel kitántorgok a szobába. Hirtelen a túlárado örömet beárnyékolja valami: vajon ez még mindig én vagyok?